

F. t. l. om samarbejdsregler i forsvaret.

Stk. 2. Forsvarsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om rådgivnings- og konsulentvirksomhed vedrørende de samarbejdsordninger, der omhandles i denne lov.

§ 17. Hvis hensynet til enkelte militære enheders og skolers særlige forhold gør det påkrævet, kan forsvarsministeren fravige reglerne i §§ 3-15.

§ 18. I krigstid eller under ekstraordinære forhold kan bestemmelserne i denne lov fraviges i det omfang, omstændighederne i det enkelte tilfælde gør dette påkrævet.

§ 19. Loven træder i kraft den 1. januar 1968.

Stk. 2. Samtidig ophæves kapitel I i lov nr. 200 af 11. juni 1954 om talsmænd og klageadgang for menige af det militære personel.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Den 8. december 1964 nedsatte forsvarsministeren et udvalg til undersøgelse af befalingsmandsuddannelsen og de med arbejdsklimaet i forsvaret forbundne problemer.

I en betænkning, der er offentliggjort i september 1966, har dette udvalg foreslået, at den talsmandsordning, som gælder i medfør af kapitel I i lov nr. 200 af 11. juni 1954 om talsmænd og klageadgang for menige af det militære personel, afløses af nye samarbejdsregler i forsvaret.

For så vidt angår Folketingets behandling af lov nr. 200 af 11. juni 1954 henvises til Folketings-tidende 1953-54, spalte 4044-4047, 4391-4422, 5633-5640 og 5825-5827.

Som ovenfor nævnt udgør de gældende regler om talsmandsordningen første kapitel i loven af 11. juni 1954 om talsmænd og klageadgang for menige af det militære personel. Ved formuleringen af bestemmelserne har ønsket om at sikre de menige mod ukorrekt behandling været dominerende. Sammenkædningen af talsmands- og klage reglerne i samme lov støtter også dette synspunkt.

Undersøgelser i forbindelse med udvalgsarbejdet har da også vist, at den gældende talsmandsordning kun i beskedent omfang har bidraget til at fremme kontakten og samarbejdet mellem det menige personel og den militære ledelse, jfr. udvalgsbetænkningen, side 10 og siderne 50-81 samt 97-152.

Af hensyn til det ønskelige i at tilpasse forholdene i forsvaret til den almindelige samfundsudvikling i henseende til ændrede ledelsesformer, opdragelses- og uddannelsesprincipper og for at lette overgangen til værnepligtstjenesten for de borgere, der berøres heraf, må det anses for vigtigt, at den nævnte udvikling mod en yderligere demokratisering af samfundslivet på mange områder også finder udtryk inden for forsvaret, og at der åbnes mulighed for,

at forsvaret for fremtiden kan følge udviklingstendenserne i det øvrige samfund på dette område, jfr. udvalgsbetænkningen side 14-15.

Dette mål antages bedst at kunne opnås ved en ny lov, der kan danne rammen om et bredere og mere aktivt samarbejde end det, der hidtil har været lovmæssigt grundlag for.

Hensigten med at udbygge samarbejdet inden for forsvaret er først og fremmest at skabe et arbejdsklima, hvori personellet som helhed trives godt i et fællesskab, som rækker ud over grænserne mellem personelgrupperne og retter sig mod det fælles mål for alles arbejde i forsvaret. Ved de foreslåede lovregler søges alle personelgrupper inddraget i et aktivt medarbejderskab, som kan give den enkelte forståelsen af, at hans indsats er af betydning for helheden og derved understøtte hans ansvarsfølelse og interesse for tjenestens udførelse. Der skulle herved tillige kunne opnås en forøgelse af forsvarets effektivitet.

Et udvidet samarbejde bør ikke alene tilstræbes inden for de egentlige militære enheder, hvor det store antal menige findes. Lovforslagets § 1 omfatter også de til forsvaret knyttede kommandoorganer, korps og faglige institutioner m. v., ligesom formålsparagraffen tilstræber at inddrage det store antal civile medarbejdere i forsvaret i et aktivt samarbejde med andre grupper inden for deres arbejdsområde.

På grund af de mange organisationsformer og de forskellige arbejdsopgaver, der skal løses i forsvaret, finder man det ikke muligt eller hensigtsmæssigt at opstille faste og ensartede regler for organiseringen af samarbejdet. Af denne grund — og fordi et samarbejde af den tilstræbte art må antages at ville virke bedst, hvor der er frihed til at anvende ethvert initiativ, der kan fremme formålet — har man givet lovforslaget en sådan formulering, at der inden for dets ramme er plads